

אנו יאמר כי בא ה' לחתת טעם לפסח צורה שטונה בגדים, אורהעה לבן ואורהעה זהב. ואמר המשעם הוא "לכבוד וلتפארת", פרוש על פי דבריהם זכרונם לברכה (זהר הקדש ח'ב וכו'). כי שטונה בגדים: ד' של בגדיו לבן יומנו אל ר' אותיות של שם תנייה ברוך הוא, ר' בגדיו נקב ברכמו אל ר' אותיות של שם און". ר' כי שם תנייה ברוך הוא יתיחס אליו מפני התפארת שם נהה) בירען, ושלם אורני יתיחס אליו בנה החbold (זהר הקדש ח'א כה). וזה אמרו "רעשית בגדי קרש" וכו' "לכבוד" פנרג בגדי זהב, "ולתפארת" פנרג בגדיו לבן, וסדר התהוב סדר הדרגות הקדשה זו לפעללה מוא והקדמים "לכבוד". וכאן. וצדקה ד' לעשות שטונה בגדים שבאמתיהם יתפרק פגמים אשר יסבבו בני הארץ אשר יאיצ' למקומות צליין. וכן יכפר השען מהו. ולכך זה לש לתמה טוב טעם לפה הקפיד ה' על הבגדים באחון ולא במשת, על דרך אמרם זכרונם לברכה (וכחים פה): כי שטונה בגדי בנה מקרים על שטונה מני עבירות שחיי בבני ישראל, אשר על פן לא צהה ה' הנזכר אלא להלען והעומר לשורת הויא בקיום כל הרים לכפר על בני ישראל. מה שאין כן ממשה ששל מה שמש ב' ימי הפלאים לא היה אלא לכפרה אהון ובןין, למלא את קם לעבד לפני ה', לא תנייה צרע למה שיכפרו הבגדים בזנבר, וזה שפssh במלחוק וכו' :

(ב) ועתנית וגוי לכבוד ולתפארת. ארכיך לידע מה קיא פגנת ה' באמורו "לכבוד" וכו', אחר שפודיע מעשייהם ואפניהם. ואם להודיע שבגדים אלו יש בהם לאחון כבוד ותפארת, מה יצא לנו מזוה? ואולי שיתיבאר על פי מה שאמריו בפרק אין מעמידין (עברית רדה לד). וזה לשונם: שאלו את רבינו עקיבא, ומה שפssh משה שבעת ימי הפלאים לא תנייה בגדיך, אתה ושותל בי מרדשא. אמרו לו: במלחוק בין שאין בו אCKER, עד כאן. הנה ממה שפssh משה בשבעת ימי הפלאים במלחוק, וזה יגיד שאין הבגדים משבכין אלא לאחון ולכבוד, אבל ולח המהנימים אחותרא בעבודת הקרבנות בלא בגדים, והוא מה שמודיעו באמרו "לכבוד" וכו', לומר: לא פוחשב כי הבגדים לאורי עבודה לבך. ויחחיב תזכיר ללבכם משה בעבורת ימי הפלאים, ולא בן היר, אין אלא "לכבוד" וכו' למשרה קבוע לעובדתו, אבל לצד העבודה בלבד בשתחוויה בזולות אהון ובנין יעבורי במלחוק בין, יקמו שכן שפssh משה בפנבר: